Ismét szalagavató ünnepségre gyűltek össze január 15-én a pápai JMK színháztermében szülők, tanárok, diákok, barátok, hozzátartozók. Az ilyen tradicionális, visszatérő események döbbentik rá az embert arra, hogy megint eltelt egy év - megint eltelt öt illetve nyolc év, és a már ismerős, kedves diákarcok hamarosan eltűnnek az iskolából, mert új korszak veszi kezdetét az életükben. Más városokban, másik iskolákban folytatják majd tanulmányaikat. Fiatal felnőttek lettek immár, a búcsúzás pedig visszavonhatatlanul elkezdődött.

A végzősök által bemutatott műsorszámok ismét nívósak voltak. Alkalmat teremtettek nevetésre, meghatódásra egyaránt. Énekeltek, táncoltak, muzsikáltak, verset szavaltak - egyszóval ezek a végzősök is kitettek magukért.

Álljon most itt a 13.A osztály osztályfőnökének, Eppelné Csizmadia Katalin tanárnőnek ünnepi beszéde, mert azt a hangulatot, meghatódottságot, emelkedettséget, ami az egész estét jellemzte, ez a beszéd őrzi és híven adja vissza:

" Kedves Ünnepeltek, Tanártársaim!

Tisztelt Vendégeink!

„Mindennap megszűnik valami, amiért az ember szomorkodik, de mindennap születik valami, amiért érdemes élni és küzdeni.” – írta Herakleitosz.

Mégis azt mondhatjuk, hogy vannak az ember életében fontos állomások, amikor visszatekint,

számvetést készít önmagával, emlékezik, s újabb célokat tűz ki maga elé. Ilyen alkalomhoz érkeztünk ma, amikor a kék-sárga szalag kerül feltűzésre.

E két szín hirdeti az egész városban, megyében hogy Ti a Türr István Gimnázium és Kollégium maturandusai, azaz az érettségi vizsga előtt álló diákjai vagytok.

A szalagon két évszám: 2002 – 2010, illetve 2005 – 2010. Hét és fél, illetve négy és fél év telt el azóta, hogy beléptetek az iskola kapuján. Tele izgalommal, kíváncsisággal és reménnyel: „Milyenek lesznek az osztálytársak, a tanárok, milyen is lesz a nyolc illetve öt év együtt, hogyan sikerül megállni a helyemet?”

S a kérdésekre – talán úgy érezhetjük, „röpke pillanatok” alatt – azóta megszületett a válasz. Hiszen a sok közös élmény, bulik, kirándulások, Türr-napok, szecskaavatók és Mikulások, farsangok, a régi is új Türr - bálok, a nyári közös csellengések, nyaralások és Szilveszterek, de a tanítási órák, a közös készülések, a szakkörök, a versenyek, az énekkari és sportköri foglalkozások,

a dolgozatok és a felelések, puskázások, közös és egyéni csínytevések, a szerelmek, a veszekedések és kibékülések, mind-mind alkalmat adtak a válaszok megkeresésére.

A többség sokat dolgozott, aktívan részt vett az iskola, az osztály közösségi életében, szerepelt az iskola hagyományos ünnepein, rendezvényein. Versenyeztek, szorgalmasan tanultak, és szép eredményeket értek el. Persze voltak kevésbé szorgalmas, esetleg visszahúzódóbb, kevésbé aktív tanulók is.

A szalag, melyet rövidesen osztályfőnökeitek feltűznek, kötelez!. A nagyhírű alma mater elvárja, hogy az elkövetkezőkben (is) képességeitek szerint teljesítsetek, eredményes érettségi és felvételi vizsgát tegyetek. Hogy ennek megfeleljetek a következő néhány hónapban is megfeszített munkát kell végezni:

· szorgalmasan tanulni

· rendszerezni a megszerzett tudást

· a megfelelő pillanatban aktivizálni, felhasználni azt.

A mai este a végzősök ünnepe, de ebben a pillanatban se feledkezzetek el szüleitekről! Becsüljétek és tiszteljétek azt a rengeteg áldozatot, melyet azért hoztak, hogy gimnáziumba járhassatok, nyugodt körülmények között tanulhassatok, érettségizhessetek, illetve továbbtanulhassatok.

„Jönni kell, látni, győzni. Idejében jönni, élesen látni, teljesen győzni. Mindig ez volt és marad az ifjúság feladata." (Lengyel József)

Kívánom, nemes célokat tűzzetek magatok elé, s hogy legyen elég erő, kitartás a célok megvalósításához! (Írta és a beszédet elmondta Eppelné Csizmadia Katalin tanárnő)

És álljon itt egy vers is, amit Kovács Gergely 13.A osztályos diákunk mondott el, mert ez meg a hálát, a köszönetet, azt a bensőséges kapcsolatot fejezi ki, ami az évek során diákok és osztályfőnökeik / tanáraik között kialakult:

Szegi Lilla: Osztályfőnökömnek

Távolodnak, messze kerülnek az évek,
A diák szemek a távolba visszanéznek.
Búcsúzunk egy dallal tőled,
Ki napjainkat óvtad, védted.
Fogtad kezünket, ha kellett,
Vállunkról levetted a terhet.

Nem csak tanár vagy, hanem barát,
Ki megérti a diák baját.

Ma még együtt vagyunk,
Ma még itt vagy velünk,
De holnaptól már távol leszünk.
Múlnak a napok, múlnak a percek,
De 'kik távol vannak, sem felednek.

A homokórában peregnek a percek,
A diák kezek messziről integetnek.
Az emléked itt marad nekünk,
Hisz ha kellett, mindig küzdöttél velünk.
Hibáinkat javítottad,
Nézeteinket mindig óvtad.
E dalban köszönünk meg mindent,
A homokszemek őrzik emlékeinket.

Ma még együtt vagyunk,
Ma még itt vagy velünk,
De holnaptól már távol leszünk.
Múlnak a napok, múlnak a percek,
De 'kik távol vannak, sem felednek.

▪

Befordultunk a célegyenesbe, szalagavatott türrösök! Adjon Isten mindnyájatoknak kitartást, sok- sok erőt az utolsó etaphoz, hogy minél sikeresebben vehessétek az akadályokat!

tici